

1. De kwalificatie.

De tijdsbepaling in de omschrijving van de ten laste gelegde feiten dient te worden gepreciseerd als volgt:

- vervanging van de vermelding "datum der dagvaarding" door "28.07.2003".

2. Beoordeling van de feiten.

Volgens de verklaringen in het strafdossier en de behandeling ter terechtzitting blijkt dat beklaagde het litigieuze perceel, ten kadaster bekend als gelegen te

groot 6a 45ca huurt

sedert 1996 als standplaats voor een chalet die hijzelf heeft opgetrokken conform de afgeleverde bouwvergunning. Op 19.12.1996 werd beklaagde op dit adres ook ingeschreven. Hij had er zijn hoofdverblijf genomen niettegenstaande dit perceel gelegen is in een zone voor verblijfsrecreatie volgens het gewestplan

Op datum van 03.02.1997 werd lastens beklaagde proces-verbaal opgesteld betreffende de permanente bewoning.

Op zich is de chalet vergund, doch door de ligging is slechts een niet-bestendig verblijf toegelaten. Elke bestemmingswijziging zonder vergunning was niet toegelaten. Door er permanent te wonen heeft beklaagde de hoofdfunctie terdege gewijzigd, terwijl het niet betwist wordt dat hiertoe elke vergunning ontbrak.

Enkel begreep beklaagde niet dat hij op voormeld adres werd ingeschreven als hij er zijn hoofdverblijfplaats toch niet mocht hebben. De inschrijving in het bevolkingsregister heeft evenwel een andere finaliteit dan de wetgeving op de ruimtelijke ordening. In casu gebeurde deze inschrijving trouwens bij beslissing van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Het College van Burgemeester en Schepenen had immers reeds op 07.02.1992 beslist geen enkele inschrijving op het adres van een weekendverblijf meer te aanvaarden.

Gelet hierop én mede op de overeenstemmende gegevens van het strafdossier en de behandeling ter terechtzitting is aldus genoegzaam bewezen dat beklaagde zich schuldig heeft gemaakt aan het in de tenlastelegging omschreven strafbaar feit.

3. De straftoemeting.

Beklaagde heeft enkel voorgehouden dat hij handelde uit financiële noodzaak omdat hij "slechts moet betalen op jaarbasis en hij als alleenstaande gepensioneerde maar ca per maand geniet".

Beklaagde stelde thans het nodige te zullen doen om een sociale woning aan te vragen.

Een principiële beteugeling is vereist in acht genomen de lange periode van het permanent bewonen zonder dat beklaagde zich alsdan inspanningen getroostte om hieraan een einde te maken. Daarentegen kan, gelet op zijn precaire financiële toestand, beklaagde wel de gunst van het gewoon uitstel worden toegekend.

4. De herstellvordering.

Na onderzoek van de stukken in het strafdossier blijkt dat met betrekking tot het voormeld perceel, op 27.03.2002 in naam van het College van Burgemeester en Schepenen door haar aangestelden werd beslist tot het instellen van een vordering tot herstel van de plaats in haar oorspronkelijke toestand krachtens art. 149 van het Decreet d.d. 18.05.1999 houdende de Organisatie van de R.O. Er werd echter geen dwangsom verzocht (st. 18 ev)

Het staat niet aan de rechtbank de opportuniteit van de vordering te beoordelen. De rechtbank kan enkel vaststellen dat de wetgever in haar stedenbouwkundig beleid geen humanitaire vrijstellingen heeft voorzien die in casu de strikte toepassing van

de wettelijke voorschriften zouden kunnen uitsluiten dan wel verzachten, derwijze dat, nu de vordering in naam van het College van Burgemeester en Schepenen noch onwettig, noch kennelijk onredelijk is, noch op enige andere wijze een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur miskent, op die vordering dient te worden ingegaan in de mate zoals omschreven in het dictum.

Ten einde zo maximaal mogelijk rekening te houden met de moeilijkheden van beklagden en hen inzonderheid de kans te geven vooralsnog een andere woning te zoeken, dient de termijn die de rechtbank moet bepalen voor de uitvoering van de herstelmaatregel, zo lang mogelijk worden gehouden, zonder dat zij evenwel de termijn van één jaar hoeft te overschrijden.

Gezien de hiernavolgende artikelen :

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 182, 184, 189, 190, 194;

Wetboek van strafrecht, art. 40; Wet van 18 mei 199ç art. 2, 99§1-6°, 146al.1-1°, 147, 149, 204; Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 art. 2§1

Wet van 29 juni 1964, art. 8 §1, gewijzigd door de wet van 10 februari 1994, art. 4;

Wet van 5 maart 1952, art. 1, gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art. 1;

Wet van 1 augustus 1985, art. 28 en 29, gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art. 3, en door de wet van 18 februari 1997, art. 2;

Wet van 28 juli 1992, art. 71; K.B. van 23 december 1993, art. 1 en 2 tot wijziging art. 91 van K.B. 28.12.1950; K.B. 11.12.2001;

EG Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17.06.1997;

EG Verordening nr. 974/98 van de Raad van 03.05.1998;

Eurowet 78 d.d. 26.06.2000 art. 2, 3, 4, 6 en 9; K.B. 20.07.2000;

Eurowet 77 d.d. 30.06.2000 art. 3; K.B. 20.07.2000

Om deze redenen, de rechtbank, rechtdoende op tegenpraak:

Nopens de strafvordering:

Verbetert de tijdsbepaling voor de tenlastelegging zoals hiervoor vermeld onder 1.

Veroordeelt beklagde wegens de enige tenlastelegging tot een **geldboete** van 26 EURO, vermeerderd met 40 opdecimen, **130 euro** bedragende.

Overwegende dat de veroordeelde nog geen veroordeling heeft ondergaan tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan 12 maanden en dat men hopen mag dat hij zich voortaan niet meer zal misdragen, gelast gedurende een termijn van **3 JAAR, GEWOON UITSTEL** van de **tenuitvoer-legging** van de opgelegde geldboete van **26 euro**.

Spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van **TIEN EURO**, vermeerderd met 40 opdecimen, **50 Euro** bedragende, te betalen bij wijze van **bijdrage** tot de financiering van het Fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, namelijk eenmaal deze bijdrage lastens beklagde.

telijke gewelddaden, namelijk eenmaal deze bijdrage lastens beklaagde.

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboete zal kunnen **vervangen** worden door een **gevangenisstraf** van **8 dagen**.

Legt de veroordeelde bovendien een vergoeding op van **25 euro**.

Veroordeelt de beklaagde tot de **kosten** van deze instantie, aan de zijde van het OM in hun geheel begroot op de som van **203,92 euro**.

Nopens de herstellvordering:

Stelt uitdrukkelijk vast dat een herstelmaatregel werd geformuleerd met betrekking tot het perceel ten kadaster bekend als aeligen te
groot 6a 45ca.

Dienvolgens, beveelt aan beklaagde over te gaan tot **herstel** van de plaats in haar oorspronkelijke toestand conform de vordering daartoe van het college van burgemeester en schepenen d.d. 27.03.2002 (st. 18), met name de staking van het **strijdig gebruik**;

Bepaalt de **termijn** voor de uitvoering van de herstelmaatregel op **1 jaar** vanaf de dag waarop onderhavig vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden;

Stelt uitdrukkelijk vast dat er geen dwangsom werd gevorderd.

Beveelt dat, voor het geval de plaats niet binnen de door de rechtbank gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld, het college van burgemeester en schepenen ambtshalve in de uitvoering ervan kan voorzien overeenkomstig hetgeen is bepaald in **art. 153** van het Decreet van 18.05.1999 houdende de Organisatie van de R.O.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
VIJFTIEN OKTOBER TWEEDUIZEND EN DRIE.

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken;
substituut-procureur des Konings;
griffier.